

това е виновенъ самиятъ той, Димитъръ! Че нали зимасъ лежа два месеца боленъ, та баща му похарчи много пари и не можа да изплати полицата! Милиятъ татко!... Димитъръ си го представи приведенъ надъ масичката въ малкото обушарско дюкянче, слабичккъ, бледенъ, вѣчно загриженъ — чука, шие, кърпи людскитѣ обуца отъ рано утро до късна вечерь. Едва изкарва за прехраната, но винаги намира пари за книги и тетрадки на Димитра. Да можеше поне Димитъръ редовно да му помага въ дюкяна, а то, като се разболѣ... Че и остава ли време въ трети класъ! Ехъ, веднажъ да дойде краятъ на учебната година, да вземе свидетелството си, че да препаше после кожената престилка редомъ съ баща си... Но дотогава има още четири месеца, а она търговецъ на обушарски стоки не иска да чака!

— Върви, върви му се примоли! Нали и той е баща, ще разбере! — проплака майката.

— Отивамъ!

Вратата се хлопна, и въ готварницата отново надвисна тягостно мълчание. Димитъръ бързо се мушна подъ завивката и притихна. Побоя се, да не би майка му да разбере, че той неволно бѣ научилъ за страшната новина. Това само още повече ще я измъчи.

Но майката не влѣзе въ стаята. Когато Димитъръ се облѣче, не я намѣри въ готварницата. Нѣмаше я и на двора.

Отъ гължбарника подъ низката стрѣха загука гължбъ, подаде глава презъ кржглата вратичка, поклони се сякашъ за поздравъ. Другъ пжтъ Димитъръ би се спрѣлъ, би налѣлъ вода на своитѣ любимци, би имъ сипалъ храна, но сега отмина къмъ градината, безъ дори да се обърне. Не погали той и Роза, малкото бѣло кученце, което радостно се завъртѣ изъ краката му. Бутна градинската вратичка и бавно закрачи натагтъкъ. Въ дъното на градината е разперилъ клоне ста-